

Arrest

nr. 96 348 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van Adhemiya, Bagdad (Centraal-Irak). In 2007 zou uw vader ten gevolge het sektarisch geweld in Bagdad om het leven gekomen zijn. In februari 2011 zou uw tante, nadat haar echtgenoot in Irak werd gearresteerd, via internet contact hebben gehad met haar schoonbroer Y. I. A. {...} (OV xxxxxxxx en CG xxxxxxxx) die sinds 2009 in België verblijft en het statuut van subsidiair beschermde heeft. Tijdens dit contact met uw tante zou Yousef u op de achtergrond hebben opgemerkt. Enige tijd later zou hij bij uw grootmoeder om uw hand hebben gevraagd. Samen met uw grootmoeder zou u op 18 april 2011 naar Syrië zijn gereisd waar jullie Yousef zouden ontmoeten. Op 20 april 2011 zouden jullie officieel gehuwd zijn in Damascus. Na een drietal weken zou u, met uw grootmoeder, naar Bagdad zijn teruggekeerd en dit op vraag van uw echtgenoot. Hij zou u een volmacht gegeven hebben

om in Bagdad een Iraakse huwelijksakte alsook nieuwe identiteitsdocumenten - met de vermelding van jullie huwelijk - aan te vragen. Uw echtgenoot zou rechtstreeks naar België zijn teruggekeerd om de procedure van gezinshereniging op te starten. Een aantal maanden na uw huwelijk zou u problemen zijn beginnen krijgen met uw ooms die net uit de gevangenis waren vrijgelaten. Eén van uw ooms zou actief betrokken geweest zijn bij een terroristische groepering. Uw ooms zouden tegen uw huwelijk gekant zijn gezien uw echtgenoot in Irak met de Amerikanen zou hebben samengewerkt. Ze zouden u onder druk gezet hebben de echtscheiding aan te vragen en abortus te plegen om u vervolgens uit te huwelijken aan een man die ze in de gevangenis hadden leren kennen. Daar u weigerde zou u door uw ooms geslagen zijn. Tijdens één van de telefonische contacten zou een discussie ontstaan zijn tussen uw echtgenoot en uw oom. Eén van uw ooms zou eveneens contact hebben opgenomen met uw schoonfamilie in Irak en hen zwaar hebben beledigd. U zou van uw ooms uw echtgenoot niet meer hebben mogen contacteren en ook uw echtgenoot zou u niet meer hebben opgebeld. U zou nog een paar keer in het geniep gepoogd hebben uw echtgenoot te bellen maar tevergeefs. Door de problemen met uw familie zou uw echtgenoot ook de procedure voor gezinshereniging niet hebben opgestart. Daar de problemen met uw ooms bleven voortduren en u op een gegeven moment door één van uw oom met een 'kalashnikov' werd bedreigd, zou u besloten hebben het land te verlaten en uw echtgenoot achterna te reizen. Uw grootmoeder zou u geholpen hebben de woning te verlaten en zou u hebben ondergebracht bij een vriend van uw overleden vader in Safina, waar u twee dagen zou hebben verbleven. Tijdens uw verblijf daar zou u vernomen hebben dat uw ooms naar u op zoek waren én dat uw stam afstand van u heeft genomen.

Eind oktober 2011 zou u Irak verlaten hebben en via Turkije, met een vrachtwagen, naar België zijn gereisd waar u op 4 november 2011 een asielaanvraag indiende. U zou na uw aankomst een Marokkaanse vrouw hebben leren kennen die met een Iraakees, Muhaned, gehuwd is. Ze zou u hebben voorgesteld bij haar thuis te verblijven in afwachting dat Muhaned uw echtgenoot zou terugvinden. In januari 2012 zou u in Luik bevallen zijn van uw dochtertje A. Y. I. A. {...}. Sinds midden juni 2012 zouden u en uw echtgenoot in België herenigd zijn. U verklaart niet naar Irak te kunnen terugkeren uit vrees te worden gedood.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : een kopie van uw Iraakse identiteitskaart, een kopie van uw Iraaks nationaliteitsbewijs, een kopie van het overlijdensattest van uw vader, een kopie van uw Syrische huwelijksakte voorzien van een Franstalige vertaling, een kopie van een voedselrantsoenkaart op naam van uw grootmoeder, een kopie van een woonstkaart op naam van uw grootmoeder, twee huwelijksfoto's, een kopie van een volmacht opgesteld door Y. I. A. {...} en een DHL-verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat u noch uw identiteit noch uw nationaliteit aan de hand van enig tastbaar begin van bewijs heeft aangetoond. U legde enkel een kopie van uw Iraakse identiteitskaart alsook een kopie van uw Iraaks nationaliteitsbewijs voor. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter van kopieën, waarvan de herkomst en authenticiteit niet kunnen worden nagegaan, kan aan deze stukken geen bewijswaarde worden toegekend. Bovendien legde u ongerijmde verklaringen af ter rechtvaardiging voor uw onvermogen uw originele identiteitsstukken voor te leggen. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat uw originele identiteitsstukken door de smokkelaar werden afgenomen (zie DVZ vraag 21), stelde u op het CGVS dat uw originele stukken verloren gingen in de post nadat uw grootmoeder u deze vanuit Irak had opgestuurd (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Gevraagd hoe uw grootmoeder u dan kopieën van deze stukken kon opsturen, repliceerde u dat jullie altijd kopieën maken van originele documenten (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Voorts geconfronteerd met uw verklaringen afgelegd op de DVZ beweerde u dat uw identiteitsstukken eerst werden afgenomen door de smokkelaar waarna uw grootmoeder nieuwe identiteitsstukken aanvraagde. Toen zij deze nieuwe identiteitsstukken zou hebben opgestuurd, zouden deze verloren gegaan zijn in de post. Gevraagd waarom uw grootmoeder, die voordien probleemloos nieuwe identiteitsdocumenten voor u kon aanvragen, niet nogmaals nieuwe identiteitsstukken kon aanvragen nadat ze in de post verloren gingen, ontweek u eerst de vraag door erop te wijzen dat u het bewijs heeft voorgelegd van het feit dat uw grootmoeder u stukken vanuit Irak heeft opgestuurd, i.c. het DHL-verzendingsbewijs. Nogmaals dezelfde vraag gesteld, diende u het antwoord schuldig te blijven (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Uit een vertaling van de door u voorgelegde kopieën van uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, blijkt dat op de door u voorgelegde stukken nergens staat vermeld dat het om duplicaten gaat, wat nochtans kan worden verwacht indien uw grootmoeder daadwerkelijk nieuwe

stukken voor u zou hebben gekregen. Geconfronteerd met de vaststelling dat de door u voorgelegde kopieën allemaal documenten betreffen die dateren van vóór uw vertrek uit Irak, repliceerde u dat uw grootmoeder u kopieën opstuurde van de oude documenten (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Rekening houdend met uw eerdere verklaringen dat jullie altijd kopieën maken van alle originele documenten (zie gehoorverslag CGVS p. 11), kan hierbij toch de vraag worden gesteld waarom uw grootmoeder u dan niet de kopieën van de nieuwe door haar aangevraagde stukken opstuurde en/of waarom ze dit tot op heden nog niet heeft gedaan. Wanneer u tot slot wordt gevraagd naar de mogelijkheid om via uw grootmoeder alsnog nieuwe originele (identiteits-)stukken te verkrijgen - gezien dit haar voordien reeds probleemloos gelukt was - probeert u de vraag te omzeilen door te wijzen op uw vrees dat uw familie zou te weten komen dat u zich in het buitenland bevindt (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 13).

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen rijst het vermoeden dat u bepaalde informatie aangaande uw identiteit tracht te verbergen. Dit vermoeden wordt voorts versterkt door de vaststelling dat u niet in staat bent weer te geven waar u in Bagdad gewoond heeft. U komt niet verder dan op te merken dat u in 'Adhamiya' woonde en niet kan lezen en schrijven. Los van uw (beweerde) analfabetisme (zie infra), is het weinig geloofwaardig dat iemand die, zoals u zelf beweert, haar hele leven op dezelfde plaats heeft gewoond, haar exact adres niet zou kunnen geven (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Later tijdens uw gehoor geeft u hieromtrent overigens het zeer eigenaardige antwoord dat u misschien wel niet 'wou' weten in welke straat u woonde, een uitspraak die kant noch wal raakt (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Ook betreffende uw geboortedatum legt u eigenaardige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk niet te weten wanneer u geboren bent en u verduidelijkte hierbij dat dit wel op uw identiteitskaart vermeld staat (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Wanneer u later tijdens uw gehoor wordt gevraagd hoe het komt dat u uw eigen geboortedatum niet kan opgeven, gezien u wel probleemloos verwijst naar data en reistijden én u toegeeft dat u wel cijfers kent en kan tellen, bleek u deze plots wel te kunnen opgeven. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, beweerde u dat deze vraag u niet eerder werd gesteld en werpt u tot slot nogmaals op dat u analfabeet bent (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Rekening houdend met het feit dat u cijfers kan lezen, data en reistijden kan geven en kan tellen, kunnen vragen worden gesteld bij uw beweerde analfabetisme. Dit kan bijkomend in vraag worden gesteld gezien u, in tegenstelling tot uw eigen adres in Bagdad, wel de exacte straatnaam kan noemen van de plaats waar u drie weken in Syrië - toch een vreemd land voor u - zou hebben verbleven na uw huwelijk, u weet wanneer u uit Irak bent vertrokken en hierbij uitdrukkelijk - en correct - kan aangeven dat dit een donderdag was én u eveneens weet dat u via Turkije reisde (zie gehoorverslag CGVS p. 5, 13 en 14). Dit kan bezwaarlijk als basiskennis - die ook een analfabeet geacht wordt te moeten kennen - worden bestempeld. Het voorleggen van enig tastbaar begin van bewijs aangaande de identiteit en/of nationaliteit is een essentieel element binnen de asielprocedure. Het ontbreken van dergelijke stavingsstukken - zeker gelet op bovenstaande ongerijmde en eigenaardige verklaringen - houdt in ernstige mate een negatieve indicatie van uw asielrelaas in.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat u evenmin enig tastbaar begin van bewijs heeft voorgelegd aangaande uw huwelijk met Y. I. A. {...}. U legde louter een kopie voor van een Syrische huwelijksakte en een kopie van een volmacht die Y. I. A. {...} zou hebben opgesteld. Zoals reeds aangehaald kan aan gekopieerde stukken geen bewijswaarde worden toegekend. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat Y. I. A. {...} u een volmacht gaf na jullie huwelijk om in Irak bepaalde documenten in orde te laten maken. U verduidelijkte dat het u en uw grootmoeder niet gelukt was om deze documenten in orde te laten maken (zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 13). Uw verklaringen stroken echter niet met de inhoud van het voorlegde document. Uit een vertaling blijkt echter dat Y. I. A. {...} een volmacht gaf aan een persoon genaamd S. J. {...}. Zelf heeft u nimmer melding gemaakt van deze persoon. Dat u en A. I. Y. {...} voorts samen gefotografeerd werden in een trouwjurk en een -kostuum, is geenszins een sluitend bewijs dat jullie ook effectief, zoals u beweert, officieel gehuwd zijn in Damascus op 20/4/2011.

Ook al zou het vaststaan dat u gehuwd bent met Y. I. A. {...}, quod non, dan nog kunnen een aantal bemerkingen gemaakt worden bij uw asielrelaas.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van de asielaanvraag van uw (beweerde) echtgenoot Y. I. A. {...} - die verklaarde Irak te hebben verlaten uit schrik voor problemen met sjiietische milities omwille van zijn (vermeende) collaboratie met het Amerikaans leger - heeft geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en dit gezien zijn onwetendheid en grote onnauwkeurigheden aangaande verschillende kernelementen van zijn relaas. De geloofwaardigheid van uw eigen relaas komt door deze vaststelling eveneens op de helling te staan. Voorts kunnen ook wat uw eigen verklaringen betreffen een aantal opmerkingen worden gemaakt. U verklaarde problemen te hebben met uw oom die lid was van een terroristische groepering. U kon evenwel niet verduidelijken tot welke groepering hij behoorde en beperkte zich voorts tot het uiten van vage en weinig doorleefde verklaringen. Gevraagd hoe u wist dat uw oom tot een gewapende groepering behoorde, komt u niet verder dan op te merken dat hij heel streng was, dat u geen

televisie mocht opzetten, hij religieuze kleren droeg en een baard had. U erop gewezen dat zulks nog niet aantoonde dat iemand behoort tot een 'terroristische groepering', antwoordde u dat u zulks thuis hoorde. Uitdrukkelijk gevraagd wat u thuis gehoord had, repliceerde u dat u hoorde dat ze munitie naar personen moesten brengen (zie gehoorverslag CGVS p. 15 - 16). Gezien u uw vrees voor vervolging koppelt aan het behoren van uw oom tot een terroristische groepering, is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u hieromtrent duidelijke en concrete verklaringen zou kunnen afleggen.

Voorts legde u ongerijmde verklaringen af omtrent de manier waarop het conflict tussen uw familie en uw echtgenoot begon. Waar u op de DVZ verklaarde dat uw echtgenoot telefoneerde naar uw familie en dat er tijdens het gesprek ruzie ontstond, stelde u daarentegen op het CGVS aanvankelijk dat uw echtgenoot niets afwist van de problemen die u kende met uw ooms en u stelde uitdrukkelijk dat uw echtgenoot nooit contact heeft gehad met uw ooms en/of iemand van uw familie (zie vragenlijst CGVS, dd. 2 december 2011, opgesteld door een medewerker van de DVZ). U verduidelikte hierbij dat u uw echtgenoot pas na uw aankomst in België inlichtte (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Na confrontatie met uw verklaringen afgelegd op de DVZ, stelde u eerst dat u op de DVZ hetzelfde had verklaard als op het CGVS. Nogmaals gewezen op de vastgestelde ongerijmdheid, stelde u vervolgens dat u op de DVZ misschien niet de tijd kreeg om het uit te leggen. Wanneer u tot slot wordt gewezen op het feit dat uw verklaringen u op de DVZ werden voorgelezen en u deze ter goedkeuring ondertekende, merkt u plots op dat uw echtgenoot een telefonisch contact had met uw oom tijdens hetwelk een discussie ontstond (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Dat u niet in staat bent eensluidende en coherente verklaringen af te leggen aangaande de wijze waarop de discussie tussen uw familie en (de familie van) uw echtgenoot ontstond en welke personen bij deze eerste discussie betrokken waren, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw relaas.

Los van het feit of uw echtgenoot al dan niet weet had van de problemen, is het voorts hoogst merkwaardig dat u, nadat de problemen zouden begonnen zijn en u van uw ooms geen contact meer mocht nemen met uw echtgenoot, zelf amper pogingen heeft ondernomen uw echtgenoot alsnog te contacteren. Bovendien legt u ook hieromtrent weinig coherente verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u wel één keer probeerde uw echtgenoot te bereiken, maar u kreeg geen antwoord en sprak ook geen boodschap in (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Volgend op uw verklaringen dat u omwille van uw zwangerschap één keer per maand op controle moest naar het ziekenhuis, werd u er voorts op gewezen dat u toch op die momenten de gelegenheid had om uw echtgenoot te proberen contacteren. U repliceerde hierop dat u wel één à twee keer probeerde uw echtgenoot te contacteren maar uiteindelijk besloot af te wachten tot hijzelf contact met u zou opnemen (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Uw afwachtende houding doet, gelet op uw verklaringen betreffende de ernst van de situatie, ten zeerste vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat u, ook nadat uw echtgenoot nooit contact met u zocht (zie gehoorverslag CGVS p. 17), geen pogingen deed om, persoonlijk of via uw grootmoeder, uw schoonfamilie te contacteren en/of vanop uw onderduikadres voor uw vlucht uit Irak met uw echtgenoot in contact te komen, is des te merkwaardiger (zie gehoorverslag CGVS p. 18 en 19). Uw verklaringen dat u niet wist of uw schoonfamilie na de discussie wel zou reageren als u hen contacteerde, het feit dat u 'te verlegen' zou geweest om aan de vriend van uw vader, bij wie voor uw vertrek twee dagen verbleef, te vragen of u uw echtgenoot mocht bellen én uw stelling dat u wilde dat uw echtgenoot zelf het initiatief zou nemen om u te contacteren, vallen geenszins te rijmen met uw beweerde gegronde vrees voor vervolging. Indien u daadwerkelijk in een dermate onhoudbare situatie leefde als u aanhaalt en uiteindelijk vreesde voor uw leven en het leven van uw ongeborn kind, is het weinig geloofwaardig dat u op geen enkele manier zou proberen enig nieuws van uw echtgenoot te krijgen en/of contact met hem op te nemen om uzelf op die manier in veiligheid te proberen brengen.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat u amper duiding kon geven bij uw vlucht uit de woning en de manier waarop uw grootmoeder uw vertrek uit Irak regelde. U verklaarde dat uw grootmoeder geholpen werd door een vriend van uw overleden vader. Gevraagd hoe uw grootmoeder alles kon regelen, dient u het antwoord echter schuldig te blijven (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Gelet op het feit dat u en uw grootmoeder samenwoonde met uw strenge ooms en uw broers én rekening houdend met uw verklaringen dat u streng werd opgevoed en niet buiten mocht, kan toch worden verwacht dat u meer zou kunnen vertellen over de manier waarop uw grootmoeder erin geslaagd is contacten te hebben met de vriend van uw overleden vader en zo in het geheim uw vlucht uit uw woning en verdere reis uit Irak voor te bereiden en te regelen. Dit zeker gezien er kan worden verondersteld dat dergelijke reis een zware indruk op u - een jonge, streng opgevoede vrouw die voordien amper haar woning had verlaten zou hebben nagelaten. Uw weinig doorleefde verklaringen hieromtrent doen eens te meer vragen rijzen bij uw beweerde asielrelaas.

Tot slot kunnen nog vragen worden gesteld bij uw nalatigheid u te informeren omtrent de evolutie van uw problemen in Irak. U verklaarde dat u de laatste keer contact had met uw grootmoeder een zevental maanden geleden. Tijdens dit contact zou u vernomen hebben dat u niet mocht terugkeren

daar uw ooms u zouden vermoorden. U heeft nadien geen enkele poging meer ondernomen om u omtrent de actuele stand van zaken te informeren. U stelde enkel dat uw grootmoeder u had gezegd dat ze u zelf zou bellen. Erop gewezen dat het toch van belang is zicht te hebben op de evolutie van uw problemen en/of u te vergewissen omtrent uw grootmoeders welbevinden, komt u niet verder dan op te merken dat u schrik heeft dat uw ooms u op het spoor zouden komen. Dit volstaat niet om uw nalatigheid te vergoelijken. U toont immers niet aan waarom u niet de mogelijkheid zou hebben om u, bijvoorbeeld via uw schoonouders, te informeren omtrent de evolutie van uw problemen. Gevraagd of uw echtgenoot bij zijn ouders navraag deed aangaande uw situatie, geeft u het merkwaardige antwoord dat u het niet weet omdat jullie niet veel praten over dergelijke dingen. Er kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u kennis heeft omtrent de ontwikkelingen van uw problemen, minstens enige interesse hieromtrent aan de dag legt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen, er niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet omvormen. De door u voorgelegde kopieën van uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte en de twee foto's van uzelf en Y. I. A. {...}, werden reeds beoordeeld (zie supra). Los van het feit dat alle door u voorgelegde stukken geen bewijswaarde hebben daar u louter kopieën voorlegt, toont het overlijdensattest hoogstens aan dat de op het attest vermelde persoon - de familieband heeft u evenwel niet aangetoond - overleden is. Dit attest heeft hoe dan ook geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor wat betreft de kopie van de woonkaart en kopie van de voedselrantsoenkaart die u voorlegde. Het DHL-verzendingsbewijs, toont enkel aan dat post werd verstuurd vanuit Bagdad naar een adres in Luik doch geeft geen uitsluitel over wat werd verstuurd noch door wie deze zending werd verstuurd vanuit Bagdad.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1A, §2 van het Internationaal Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, §2, al. 2, §3, d, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Verzoekster betoogt het volgende:

"Middel genomen uit schending van Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève. Artikelen 48/3 §2. a) 2, §3, d, 48/5, 62 van de Vreemdelingenwet. Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Het CGVS verklaart: "Er dient te worden opgemerkt dat u niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Geneve.... "

Dient vooreerst opgemerkt dat het interview bij het CGVS op 5 juli 2012 in slechte omstandigheden is verlopen: "Mevrouw was in de war door haar huilende baby, de tolk snapte niet altijd de vragen, moest elke keer opnieuw herformuleren. U verwachtte heel rigoureuze antwoorden van haar maar gezien haar opvoeding, haar beperkte opleiding, haar jeugdige leeftijd kon ze niet altijd met de vereiste precisie, die u van haar verwacht antwoorden... "

De verzoekster bevestigt vanaf het vertrek negatief haar tegen a priori gevoeld hebben.

De agent van het CGVS heeft dus Mevrouw in alle objectiviteit en onpartijdigheid niet ondervraagd.

Het is duidelijk dat de kwetsbaarheid van Mevrouw niet in aanmerking werd genomen.

De agent van het CGVS heeft geen zorg genomen om de bijzondere gevoelstoestand van Mevrouw te noteren behandelt.

Er blijkt niet uit het verhoor dat de agent van het CGVS spontaan heeft geprobeerd om te controleren of Mevrouw een bijzonder psychologisch lijden ondanks een vrees verzweeg die op een geweld in verband met haar statuut van vrouw is gebaseerd. (Zie Protocole Istanbul)

Daarna er is geen twijfel lijkt dat Mevrouw, door haar statuut van vrouw, slachtoffer van geweld van haar ooms is die weigeren om haar huwelijk goed te keuren en die het verplichten om een man van hun keus te trouwen.

Om die reden: Mevrouw behoort tot een kwetsbare groep.(Artikel 48/3, §4, d)

" een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer : leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd";

Dat volgens de HCR, een specifieke sociale groep is " signifie un groupe de personnes qui partagent une caractéristique qui les distingue de l'ensemble de la société. Cette caractéristique doit être immuable, parce qu'elle est innée ou impossible à changer ou parce qu'il serait injuste d'exiger que la personne la change. Ainsi lorsque des personnes ont des convictions ou des valeurs telles qu'exiger d'elles d'y renoncer violerait leurs droits fondamentaux, elles peuvent en principe appartenir à un certain groupe social composé de personnes de même sensibilité»; (Affaire Islam C. Secretary of State for the Home Department and RC Immigration Appeal Tribunal and Secretary of State for the Home Department, ex parte Shah in la protection des réfugiés en droit international, Larcier 2008, p.308)

" Au vu de ce qui précède, le Conseil estime que, dans certaines sociétés, les personnes d'un même sexe, ou certaines catégories de personnes d'un même sexe, peuvent être considérées comme formant un groupe social. Une position réitérée et précisée dans l'affaire n°65378 du 4 août 2011 "Au vu de ce qui précède, le Conseil estime que, dans certaines sociétés et compte tenu du type d'organisation sociale qui y prévaut, les personnes d'un même sexe, ou certaines catégories de personnes d'un même sexe, peuvent être considérées comme formant un groupe social. "

"Les femmes sont des lors reconnues réfugiées en raison d'une crainte fondée de persécution motivée par leur genre, bans l'Arrêt n° 24425 du 12 mars 2009, le CCE siégeant à trois juges reconnaît le statut de réfugié à la requérante russe en raison de son appartenance au groupe social des femmes tchétchènes. Tant l'évolution de la société de son pays d'origine vers une restriction généralisée des droits des femmes au nom des valeurs islamiques strictes que la persécution dont elle fut victime furent déterminants:

"Un phénomène relativement nouveau est, par ailleurs, mis au jour par les sources citées par la partie adverse, à savoir l'imposition de mesures visant spécifiquement les femmes au nom du respect des valeurs islamiques et des traditions. Ces mesures sont décrites comme restreignant les libertés et comme étant de nature à constituer une entrave à l'accès à l'éducation et à l'emploi...

Concernant la catégorie des femmes, surtout si Elles sont jeunes, la requérante s'y rattache d'évidence. Le Conseil relève qu'elle fait, en outre, état d'une persécution directement liée à son genre, à savoir des menaces et une tentative de vio/ 17 rappelle à cet égard que conformément à l'article 48/3, §2, al2 !les actes de persécution précités peuvent entre autres prendre les formes suivantes : actes dirigés contre des personnes en raison de leur sexe ou contre des enfants" (S.Saroléa, L.Leboeuf, E. Neraudau, La réception du Droit Européen de l'Asile en Droit Belge: le Règlement Dublin et la Directive Qualification, LLN 2012, p.326-327)

De verzoekster bevindt zich goed in deze situatie, slachtoffer van geweld van haar oom weer.

Trouwens op algemene wijze, verslechtert de situatie van de vrouwen in Irak.

Het statuut van de vrouwen gaat achteruit, het leven van de Irakese vrouwen is moeilijker.

De verklaring van de Minister voor de vrouw, Mevrouw Ibtihal al-Zaidi, die is daaromtrent zeer spreekt.

Zij heeft verklaard dat zij tegen de gelijkheid van de geslachten was.

De vrouwen zijn momenteel het onderwerp van discriminatie zonder precedent. (N60 Bagdad Women's Freedom)

De verzoekster werd mishandeld, bedreigd met dood door haar ooms. Ze wilden het kind vermoorden.

Op geen enkel moment, stelt Het CGVS zich niet vragen over de behoefte aan bescherming van de verzoekster.

Het CGVS maakt zich vooral vast op het feit dat Mevrouw de originelen van haar Irakese identiteitskaart en van haar nationaliteitsbewijs niet heeft ingediend en zich eveneens aan het gebrek aan kennis van Bagdad in het hoofd van Mevrouw vastgemaakt.

Maar Mevrouw heeft goed uitgelegd dat zij analfabetisch was.

Dat moet de vraag van de beschermingsbehoefte niet verduisteren.

A ce sujet "s'il existe bien sur toujours des situations limpides soutenues par des preuves matérielles indiscutables, le grand nombre des candidats à l'asile arrive non seulement démunis, mais au terme d'un parcours accidenté. L'acquisition d'une conviction sur leur état sera le résultat d'un faisceau d'éléments jugés probants parmi lesquels des déclarations accréditant à tout le moins d'une cohérence interne suffisante. Le travail est incessamment à renouveler et chaque nouveau demandeur d'asile est susceptible d'apporter des schémas nouveaux de persécution " (T. Wibault, RDE, n° 150, 2008)

Het is eveneens afwijkend in het hoofd van het CGVS aan het huwelijk niet te geloven.

Mijnheer en Mevrouw zijn goed getrouwd.

Trouwens is het Mijnheer goed de vader van het kind!

Het is nodig om de vraag van Mevrouw te heroverwegen in het licht van deze verschillende elementen en om hem de kwaliteit van vluchteling te erkennen."

2.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekende partij de aangevoerde schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet op geen enkele manier toelicht in haar verzoekschrift. Om als middel in aanmerking genomen te worden moet immers naast de geschonden geachte bepaling of het

geschonden geachte beginsel in het verzoekschrift verduidelijkt worden hoe en waarom verzoekende partij meent dat de bewuste bepaling of het bewuste beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Geen enkele toelichting wordt evenwel teruggevonden. Het middel is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

2.1.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.4. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeksters relaas ongeloofwaardig heeft bevonden op basis van de vaststellingen dat zij haar identiteit noch nationaliteit heeft aangetoond, zij hieromtrent ongerijmde verklaringen heeft afgelegd en zij niet kan weergeven waar zij heeft gewoond in Bagdad, dat zij evenmin enig tastbaar bewijs heeft voorgelegd van haar huwelijk met Y.I.A. en dat zelfs indien zij toch zou gehuwd zijn met Y.I.A., het asielaanvraag van Y.I.A. geheel ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangegeven problemen ondermijnd wordt. Verzoekster blijft in gebreke blijft om duidelijke en concrete verklaringen af te leggen omtrent de terroristische groepering waartoe haar oom zou behoren en zij heeft ongerijmde verklaringen afgelegd omtrent de manier waarop het conflict tussen haar familie en haar echtgenoot

begon. Verder kon verzoekster amper duiding geven bij de vlucht uit de woning en de manier waarop haar grootmoeder haar vertrek uit Irak heeft geregeld. Ten slotte heeft zij nagelaten te informeren omtrent de evolutie van haar problemen in Irak.

2.1.6. Verzoekster stelt dat het interview bij de commissaris-generaal in slechte omstandigheden is verlopen en zij het gevoel had dat de interviewer a priori negatief was ingesteld ten aanzien van haar. Zij stelt dat met haar kwetsbaarheid en bijzondere gevoelstoestand geen rekening werd gehouden en dat uit het verhoorverslag niet blijkt dat werd onderzocht dat zij een bijzonder psychologisch lijden verzwegen dat op haar statuut van vrouw is gebaseerd. Verzoekster doet vervolgens een theoretische uiteenzetting over het begrip "kwetsbare groep" en haalt aan dat de situatie van vrouwen Irak verslechtert en zij het voorwerp uitmaken van discriminatie. Zij stelt dat de verwerende partij zich vooral vastpint op het feit dat zij geen originelen van haar Iraakse identiteitsdocumenten kon neerleggen en zij een gebrekkige kennis heeft over Bagdad. Zij benadrukt tenslotte dat zij en haar echtgenoot getrouwd zijn en dat hij de vader is van haar kind.

2.1.7. Waar verzoekster haar incoherente, vage en onaannemelijke verklaringen tracht te verklaren vanuit de slechte omstandigheden van het verhoor en haar bijzondere kwetsbaarheid als vrouw, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster niet aantoonbaar aan de hand van een medisch attest dat zij door een bijzondere psychologisch lijden of een cognitieve stoornis niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Het komt aan de asielzoeker toe – op wie in beginsel de bewijslast rust – om eventuele psychologische problemen te staven met medische attesten.

Er dient voorts op gewezen te worden dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en samenhangend verhaal te vertellen. Het argument dat zij in de war was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Elke asielzoeker staat onder een zekere spanning doch er kan van hem verwacht worden dat hij zijn relaas op een coherente, correcte en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land waar hij om bescherming vraagt, zeker voor wat betreft belangrijke gebeurtenissen. Bovendien is in deze geen objectief gegeven voorhanden dat haar huilende baby verzoekster verhinderd zou hebben haar asielrelaas volledig en juist te vertellen. Dat de interviewer haar a priori negatief heeft bejegend, is een loutere bewering die bovendien geen steun vindt in de gehoorverslagen. Het gehoorverslag wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoekster mag bewijzen dat hetgeen in het verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door haar werd gezegd. Zij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens, wat zij evenwel nalaat te doen.

Wat de problemen met de tolk betreft dient te worden vastgesteld dat uit nazicht van het gehoorverslag geenszins blijkt dat het feit dat de tolk vragen herformuleerde, inhoudt dat verzoekster daardoor de vraagstelling niet begreep, of nog, dat de vragen verkeerd vertaald werden. Integendeel, verzoekster verklaarde de tolk en alle vragen goed begrepen te hebben (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 20). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt het gehoor normaal te zijn verlopen en verklaarde verzoekster na voorlezing van het verslag in het Arabisch dat haar verklaringen correct zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Verzoekster toont geenszins aan dat haar vage, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen te wijten zijn aan een verkeerde vertaling.

Waar verzoekster verwijst naar haar analfabetisme om de vage en tegenstrijdige antwoorden te verklaren, wijst de Raad erop dat met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, ook van een jeugdige persoon met een geringe opleiding of matige intelligentie mag verwacht worden dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS 27 januari 2007, nr. 127.477), waartoe, zoals hoger is gebleken, verzoekster ernstig in gebreke is gebleven. Bovendien kan het feit dat verzoekster analfabeet is geenszins een verschoning vormen voor de talrijke vaagheden en onaannemelijkheden in haar relaas met betrekking tot elementen die de kern ervan raken.

2.1.8. Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij zich vooral vastpint op het feit dat zij geen originelen van haar Iraakse identiteitsdocumenten voorlegt en zij een gebrekkige kennis heeft over Bagdad, wijst de Raad er evenwel op dat bestreden niet enkel is gebaseerd op deze vaststellingen,

maar tevens op verschillende vaststellingen inzake de kern van haar asielrelaas die haar geloofwaardigheid geheel hebben ondermijnd.

2.1.9. Waar verzoekster haar verklaringen herhaalt en benadrukt, met name waar zij stelt dat zij getrouwd is en een kind heeft met Y.I.A., dat zij het slachtoffer is van geweld door haar ooms die weigeren haar huwelijk goed te keuren en haar willen verplichten te trouwen met een man van hun keuze, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals blijkt, in gebreke blijft.

2.1.10. Zo al zou kunnen aangenomen worden dat verzoekster behoort tot een sociale groep of een risicogroep, zoals zij aanhaalt in voorliggend verzoekschrift, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde sociale groep of risicogroep niet volstaat om de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt heeft verzoekster niet kunnen aantonen dat zij vervolgd wordt in de zin van de criteria van de vluchtelingenconventie. Haar relaas is volledig ongeloofwaardig zodat zij noch een werkelijke vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 a) of b) van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.1.11. Waar verzoekster nog wijst op de slechte situatie van vrouwen in Irak en stelt dat deze het voorwerp zijn van discriminatie, wijst de Raad verzoekster erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risico-profielen, en de situatie van vrouwen in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekster op de hierboven beschreven wijze in gebreke blijft.

2.1.12. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij, zoals reeds gesteld, tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.1.13. Verzoekster is er met haar betoog niet in geslaagd haar relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Volgens zijn bronnen, is het CGVS CGRA van mening dat de algemene veiligheids situatie is verbeterd. Dat wordt volkomen door de actualiteiten tegengesproken die weer uitbreken van geweld vermelden. Dat verzoekster verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en die de Subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet toe te kennen. Dat het duidelijk is dat verzoekster in de onmogelijkheid zijn om naar Irak terug te keren; ze heeft ook het recht met haar man te blijven.”

2.2.2. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover verzoekster zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming, dient gesteld dat, in acht genomen de bespreking van het eerste

middel, verzoekster niet aantoont dat zij wordt vervolgd of geïsoleerd door haar autoriteiten of derden. Dienvolgens maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haren hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.2.3. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal- Irak – BAGDAD" van 5 januari 2012), is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch de veiligheidssituatie reeds enkele jaren is verbeterd en er een afname is van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen zoals het leger, politie en ambtenaren. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.2.5. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (F.H. v. Zweden, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "Strategy for the Iraq Situation" van januari 2007 en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar is verbeterd (§64, §65, §91), hetgeen blijkt uit de overdracht van de handhaving van de veiligheid van de US-troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Iraakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en de IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen aan zij die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor zij die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.2.6. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie kan in hoofde van verzoekster niet worden aangenomen dat zij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor

de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003 en 2012. Verzoekster slaagt er derhalve niet in met de loutere bewering dat uit de actualiteit blijkt dat er opnieuw geweld uitbreekt, deze informatie te weerleggen.

2.2.8. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoekster niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.2.9. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.2. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER